

VEČE U KLUBU

ARETÉ

www.aret.rs

Zbirka
Fabula

Glavni i odgovorni urednik
Nina Gugleta

Naslov originala
Christian Gailly
UN SOIR AU CLUB

© 2002 by Les Éditions de Minuit
Translation copyright © 2015 by Areté

VEČE U KLUBU

Kristijan Gaji

Beograd, 2015

Da se kajem, ja?

Ne, reče on.

Samo za Suzi.

1.

Za Simona Nardiju klavir nije bio isto što i mlada devica za Kazanovu. Za njega, to beše više nego mlada devica za Kazanovu. Za njega, klavir beše ono što je ljubavni život bio za Kazanovu. On prestade da ga svira kao što je i Kazanova mogao da prestane da vodi ljubav. U Kazanovinom slučaju, to nekako beše šteta. A u slučaju Simona Nardije to je bila i ostala šteta.

Nakon što je napustio klavir, vratio se svom starom zanatu. Izgovor mu je bio da mora nešto da jede. Da negde stanuje, u okrećenom. Da mu se kuća beli. Sve u svemu, dobro se držao. A džez kao džez, nimalo ne podstiče čoveka da se dobro drži. Simon Nardija bio je džez pijanista. Zaboravljenog, izgubljenog iz

vida i izbrisanog sa spiska za ceo svet, ponovo ga pronalazimo ovde i danas, uoči produženog vikenda.

Fabrika u kojoj je morao da se zaposli bila je na obali mora. Nikad ga posao nije odveo tamo gde smo mi provodili odmore. I po prvi put, Simon se nalazio kao izbačen iz padobrana u zoni koja je istovremeno bila i industrijska i koja je služila za kupanje turista. Blizina mora nije mu bila nevažna. Uživao je u svojoj ulozi.

Posao Simona Nardije... Prizvaću namah Simona. Simon mi je bio prijatelj. Posao mu se sastojao u tome da založi i zagreje, ne samo društvanice u jednom džez klubu i srca svojih slušalaca, nego i fabričke hale, skladišta, ateljee pa i neke laboratorije. Da održi dobru temperaturu, rečju – da održi sve u funkcionalnom stanju, u održivom stanju, da se pobrine za dobar položaj radnika, za dobro stanje preciznih zanata pa čak i za dobro stanje životinja u fabričkom krugu.

Simon je u početku prihvatio ovaj posao budući da nije bio ništa drugo nego jedan sasvim mladi džez pijanista, amater koji se pravio važan po bednim žurkama. Napustio je posao kad je postao profesionalac. Ponovo ga je prihvatio kada je morao prestati da svira zbog zdravlja. Prizovimo sad te njegove zdravstvene razloge. Očito, to je još komplikovanije.

Održavati funkcionalnim jedan sistem industrijskog grejanja i, logično, stalno ga podešavati – takođe je dosta komplikovano. Tehnika nikog ne interesuje. Ipak, treba o njoj nešto reći i upravo je zbog nje Simon, po prvi put, propustio svoju životnu priliku.

Javili su se izvesni problemi. Trebalo ih je rešiti na licu mesta i hitro. Simon je bio pred produženim

vikendom koji ga je čekao. A to nije moglo da sačeka četiri dana. Materijali osetljivi na temperaturne promene, materijali visoke lomljivosti, trpeli su rizik da se raspadnu. Sve to bilo je vredno sreće u životu.

Kolega domar nije mogao da se izvuče iz problema. Nije mogao da pronađe razlog kvara. Pozvao je u pomoć Simona. Simon je, naravno, obožavao da mu bude od koristi, da pohita u pomoć onima koji su domara zvali da im nešto opravi i, zahvaljujući tome, posao mu je bio podnošljiv. Tako je, bez sumnje, ali ipak... Bio je četvrtak uveče. Simon je morao da sa svojom ženom Suzanom ode kod njene majke, zapravo njene maćehe, kao i obično...

Doći ću sutra vozom u deset i četrdeset, rekao je Simon domaru. Potražite me i nemate šta da brinete, sve ćemo srediti. Mislite, reče mu na to domar jer je riskirao posao. Ma, naravno, odgovori mu Simon. Nije to ništa, sve se to lako pronađe, dajte onda, do sutra, uzmite pa se odmorite, rekao je Simon znajući da će domar, taj dobri čovek, provesti tamo svu noć.

Sutra popodne, oko šesnaest sati, neka to bude otprilike čas pre kojeg Simon neće moći da uhvati propušteni voz jer se takve stvari ne završe uvek planirano, kvar je bio lokalizovan, ali je sistem za grejanje odbijao da funkcioniše. Reč je o termostatu koji nije pokazivao ništa ili je pokazivao pogrešno ili je, kad bi mu se ćefnulo, davao lažna obaveštenja. Suština je bila u tome da sazna zašto.

Propustiću taj voz, mislio je Simon, a misleći to posmatrao je sagovornika koji je gledao Simona i mislio: Ostaviće me samog da nadrljam, mora da uhvati voz.

U koliko sati je sledeći voz, upitao je Simon. Ne znam, reče domar, večeras, mislim, dosta kasno. Pa dobro, onda ću uhvatiti taj večernji voz, trebalo bi da ide tad.

Domar uzviknu od radosti: Sjajno! Da bi zahvalio Simonu, potapšao ga je po ramenu. Radost zbližava ljude. Zatim se izvinio Simonu. Kakvo olakšanje. Nije znao više kako da mu iskaže zahvalnost. Simon ga je oslobodio muke da i dalje traži odgovor na to pitanje. Trebalo bi da obavestim ženu. Mogu li da telefoniram?

Dva čoveka trčkarala su od fabričkih hala do kancelarije domara. Domarov radni sto bio je prekriven planovima. On podiže ivicu ogromne plave elektronske šeme i reče: Telefon je ovde, pa se diskretno povuče.

Domar je to vreme iskoristio da ode da se počestlja. Zadržao se sto sati. Nije želeo da ode odatle. Pojaviti se ponovo bilo bi kao da, samo na tren, ne mariš za problem koji je u pitanju. Ma, idiot! Može i da nastavi da dobrano razmišlja pred pisoarom ili pred ogledalom, a to sve ide naruku promišljanju. Na kraju, reče sebi: Idemo dalje.

Suzan je u to vreme još bila na poslu. Radila je kao šef službe. Prizvaću namah Suzan, tako je jednostavnije. Bila mi je prijateljica. Žena mog prijatelja, Simona... Postala je i moj prijatelj. To nije uvek slučaj, ali u ovom slučaju to je bio slučaj. A neprijatelj je bio džez. Trebalo je srediti njenog muža.

Suzana je bila šefica administrativne službe i računovođa u filijali firme za konstrukciju automobila. Telefon u njenoj kancelariji je zvonio. A ona nije bila tamo. Bila je kod direktora. Tražila mu je potpis. Izašla

je ostavivši vrata otvorena. Sa mesta u svojoj kancelariji jedan kolega čuo je zvonjavu telefona. Pošao je da se javi.

Gospođa Nardija je izašla, rekao je kolega. Na pitanje na koliko dugo, odgovorio je: Suzana mi je u prolazu dobacila da je kod šefa, ali ja, zabljen u sopstveni posao, nisam ni podigao glavu. Isplaknuo sam usta rečima: Dobro, dobro.

Kažite joj da me nazove, daću vam broj, sačekajte sekundu, rekao je Simon i okrenuo se da pita domara, ali domar se još nije vratio iz klobeta. Simon ga pozva glasnije nego što je hteo. Bez sumnje, taj čovek mu ide na ganglije. Domar je dotrčao zadovoljnog izraza lica, uveren da je Simon našao rešenje za problem. Simon ga upita: Broj, koji je ovde broj?

Suzana je upravo izlazila iz kancelarije direktora, ali napravila je polukrug. Stiskala je agendu sa dokumentima uz sebe: Gospodine, što se ovog tiče, nemojte računati na mene večeras jer neću moći da ostanem, idem da se nađem sa mužem na železničkoj stanici, putujem.

Vraćala se u kancelariju. Kolega je pozva da je nešto pita. Diže se iz stolice, pođe ka njoj. Držao je papir u ruci. Trebalo bi da pozovete svoga muža na ovaj broj ovde, rekao joj je. Super, idemo, pomislila je Suzana. Zatvorila je vrata od kancelarije i pozvala Simona.

Nemoj sad da mi govoriš kako moraš da ostaneš, molim te, ne govori mi to. Nažalost da, reče joj Simon, moram to da ti kažem, ali neće trajati dugo, uhvatiću večernji voz, nemoj dolaziti na stanicu da me čekaš, doći ću kasno, bez sumnje.